

Vran.

(Po Hey-u posl. Janko Leban.)

Kdo li tá-le je berač:
Črn njegov je ogrtač,*)
Plùje v zimi blizu koč,
V silnem mrazu se tresóč;
Tožno vpíje: „kva-kva-kvá!
Kdo mi jesti malo dá?“

Kadar pride pa pomlád,
On pozabi svojo jád,
Perotnici brž razpnè
V gozd oživljen plùje tjè;
A z višine jávlja nam:
„Darovalci: hvala vam!“

Škarjevčeva Pepika.

Veliko soboto popóldne je bilo. Skozi Š—ko vas vila se je dolga procesija. Ponosno so vihrale zastave, glasno so pokali z hriba možnarji, v zvoniku pritrkávali so domači fantje na zvonove, ki so se bili baš dopóldne povrnili „iz Rima.“ Pevci so popevali vesele velikonočnice in pod z zlatom prevezenim „nebom“ stopal je slovesno stari župnik s presv. Telesom.

Tik ceste, na konci vasi, stoji hišica z nizkimi, zelenimi okni. Tam notri ležalo je mlado deklè na snežnobelej postelji. Bilo je bolno, smrtno bolno! Težko je dihala in nekđaj tako svitli očesci bili sta kalni. Suhi ročici skleneni sta bili na prsih in blede ustnici šepetali sta pobožno molitev. — Čutilo je dekletec, da bode skoraj umrlo, vender je bilo čisto mirno.

*) Ogrtáč = vrhna suknja, pri vranu „njegovo črno perje.“